

С

Една сутрин Горски се събуди с въпрос.

- За какво са всичките тия промени? М?

Всеки път пълнокръвно, всеки път истинско. Огромно. Огромнейшо.

И така те изцежда, че си казваш – ето това е, тук спираме. Постигнахме истината.

Образът е създаден. Формата е блестяща, дори опаковката си я бива.

Но не! Пак! Всичко започва отново и отново.

Горски сънуваше пиеси. Понякога филми. Всяка сутрин се събуждаше с нови и нови истории, нови постановки, нови мизансцени, наративи, герои в главата си.

Отвореше ли очи: все едно току-що беше загасил копчето на телевизора.

Имаше един случай, когато филмът в главата му свърши, а будилникът вече беше почнал да звъни, но Горски все още не беше в света на будното и тогава той просто изчака да изтекат надписите и едва след това отвори очи за добрутро.

- Добрутро – си каза и този път. И знаеше, че това е последната и много смислена реплика от пиеса, която тъкмо беше сънувал, но вече не помнеше.

Сега търкаше очи и се опитваше да възстанови какво беше това несънувано от никого друго съвършенство. Размърда се насам-натам:

добре, пиесата беше много умело поставена, с прекрасни актьори, вълшебно осветление и много верни жестове и мизансцен. Интересното – аха! – интересното беше, че точно, когато се стигнеше до нещо истински важно, драматично или пък убийствено смешно, героите казваха: „Добре, прати ми го по мейла.” Тъкмо като дойдеше най-важният монолог и някой от артистите ще изтресе нещо като „Хайде довечера, че сега бързам.” Или: „Чудесно, извинявай, но трябва да изведа кучето.” Аха някой да разкаже история и то – прекрасно, с паузите, с напрежението, с всичко – и беше очевидно, че накрая публиката ще се съдере от смях, но все така ставаше, че всички малко преди поантата си тръгваха: „Викат ме, имам репетиции”, „Да, сори, чакат ме за интервю по една телевизия.”

И историята оставаше без край. Монологът – неизречен. Действието – недовършено. Никого не убиваха. Никой не се влюбваше в никого. Нямахше нищо истински драматично. Нищо истински смешно не се случваше, а всъщност цялото нещо беше феноменално комично.

Докато „гледаше” пиесата, на Горски му беше много забавно и дори се кикотеше на сън.

Когато се събуди, обаче,

той първо погледна в тавана,

после към палците на краката си,

които се подаваха изпод завивката

и изведнъж всичко загуби всякаква веселост.

- Хм! – размърда пръсти Горски.